

25. Frumvarp

til laga nna tannlækningar.

(Lagt fyrir Alþingi 1929).

A. Skilgröð fyrir tannlækningaleyfi.

1. gr.

Rjett til að kallaast tannlæknir og fara með sjálfstæðar tannlækningar hjer á landi hefir aðeins sá, er fullnægir eftirfarandi skilyrðum :

1. Hefir lokið tannlækningaprófi í tannlæknaskóla, er viðurkendur er af heilbrigðisstjórn ríkisins.
2. Talar og skilur fullkomlega íslenska tungu.
3. Hefir að afloknu prófi (ef námstími skólans er aðeins 3 ár) verið að minsta kosti eitt ár aðstoðarmaður við lækningar hjá viðurkendum tannlækni hjer á landi eða á annan hátt aflað sjer álika þekkingar og reynslu í tannlækningum, að áliti heilbrigðisstjórnar.
4. Hefir óflekkað mannorð.

Sá, er æskir tannlækningaleyfi, skal færa heilbrigðisstjórn sönnur á, að framangreindum skilyrðum sje fullnægt. Einnig skal hann undirrita drengskaparheit, stilað að fyrirmælum heilbrigðisstjórnar, nm að gæta fullrar tannlækniskyldu í starfi sínu.

Sá, er fullnægir fyrsta skilyrðinu, getur haft á hendi aðstoðartannlækningar, og með leyfi landlæknis getur hann nm stundarsakir gegnt störfum sjálfstæðra tannlækna í forföllum þeirra.

2. gr.

Peir læknar, sem hafa alment lækningaleyfi, mega ekki kalla sig tannlækna nje starf sitt tannlækningar, þótt þeir stundi tannlækningar, nema þeir hafi annaðhvort lokið tannlæknaprófi eða einhverju slíku sjerprófi, sem talið er gilt af heilbrigðisstjórn.

Stjórnarráðið getur þó fyrst um sinn, með ráði landlæknis, veitt undanþágu frá þessu, ef sjerstakar ástæður eru fyrir hendi.

B. Starfssvið tannlækna.

3. gr.

Starfssvið tannlækna tekur yfir meðferð á allskonar tannsyki, þar með talið allskonar tannfyllingar, tannaútdráttur og brota, tannhreinsun með verkfærum eða lyfjum, lagfæring óreglulegra tanna og tannrjettingar, að brúfesta tennur og tanngarða (crown- and bridgework) o. s. frv., og ennfremur meðferð kvilla í slímhimnu munnsins, tannholdi og kjálkum, er af tannsyki stafa.

Tannlæknum er heimilt að beita allskonar deyfingum á tönnum, tannholdi og kjálkum, en svæfing (narcose) skal beitt af lækni, er alment lækningaleyfi hefir, eða af tannlækni að honum viðstöddum.

4. gr.

Öllum öðrum en tannlæknum, eða þeim, er tannlækningaleyfi hafa, er óheimilt að munnetja gervitennur og tanngarða. Þetta nær ekki til lækna, ef þeir sanna fyrir heilbrigðisstjórninni, að þeir hafi aflað sjer nægilegrar þekkingar í þessari grein.

5. gr.

Tannlæknum er heimilt að afla sjer með lyfseðlum allra þeirra lyfja, sem þeir þarfnast við lækningar sínar, og nota þau tæki og hjálparmeðul, er fram koma á hverjum tíma, ef þeir þurfa við starfa sínn.

C. Almenn ákæði.

6. gr.

Tannlæknar lúta eftirliti heilbrigðisstjórnar ríkisins. Skyldir eru þeir til að gefa landlækni skýrslu nm, hvar þeir reka starfa sinn.

7. gr.

Öllum þeim, sem ekki hafa tannlækningaleyfi, er bönnað að auglýsa á einn eða annan hátt tanulækningar, munnsetningu tanna, deyfingar eða nokkra lyfjanotkun til tannlækninga, eða bjóðast til þess á annan hátt.

8. gr.

Sá, er gerist sekur um brot gegn ákvæðum þessara laga, skal sæta sektum, frá 50—1000 krónum (og hækka sektir við itrekað brot). Sektir renna í ríkissjóð. Ef mikið kveður að brotum, má það varða refsingu, alt að 6 mánaða einföldu fangelsi, nema heyri undir hin almennu hegningarlög.

Mál út af brotum skal fara með sem almenn lögreglumál.

9. gr.

Verði tannlæknir sannur að sök og dæmdur til refsingar fyrir athæfi, er svívirðilegt er að almenningssáliti, skal hann sviftur rjetti til þess að kalla sig tannlækni og fara með tannlækningar.

10. gr.

Lög þessi ná ekki til þeirra lækna, sem nú stunda tannlækningar og kalla sig tannlækna, nje heldur til þeirra, sem nú hafa takmarkað tannlækningaleyfi hjer á landi.

11. gr.

Ákvæði gildandi laga, er í bág vara við þessi lög, eru úr gildi numin.

Greinargerð.

Frumvarp þetta var lagt fyrir síðasta Alþingi af þingmanna-hálfu, en náði þá ekki fram að ganga. Nú vill ríkisstjórnin taka frumvarpið upp með eftirfarandi sömu ummælum, er flutningsmenn ljeto áður fylgja því:

Í öðrum menningarlöndum hafa verið sett sjerstök lög um framkvæmd tannlækninga. Slík lög kveða á um það, hvaða skilyrði þeir verða að uppfylla, sem fara með tannlækningar, marka starfssvið tannlækna og ákveða, hvernig eftirlitinu með þeim skuli hagað.

Hjer á landi vantar lög um þessi efni, og virðist nú kominn tími til þess að koma föstu skipulagi á þetta mál. Það sýnist nauðsynlegt að setja ákveðin lagafyrirmæli um það hjer sem annarsstaðar, hverjir megi eða geti framkvæmt tannlæknastörf fyrir fólkið, svo það vití fyrir vist, hverjum má treysta í þessum